

M. JEZERNIKOVA:

Pomladanska.

(Dalje.)

ačje oči so se odpravljale na skupno pot z malo mrtvo koprivo. Rastlini sta sklenili, da prevlečeta njive s svojimi barvami: rožasto in svetlomodro. »Gotovo privabimo vse muhe, mušice, metulje, čebele in čmrlje s krasno barvo. Rdečkaste barve letošnja pomlad še ni porodila.«

»Oho, oho,« se oglasi porogljiv glasek velike koprive: »Nikar se nič ne domišljuj, mrtva kopriva! Kopriva zaplotnica! Po gorskih hostah je že zrasla rožica vitka in visoka krasne rožaste barve, ki napaja svojo okolico z močnim vonjem. Dišeči volčin ji pravijo. Po solčnih suhih klancih se razprostirajo rožaste preproge košate rese in vabijo prve žuželke.«

Mala mrtva kopriva si ni upala črhniti. Mačje oči pa so so splazile za ubogo mrtvo koprivo zaplotnico...

»Kdo se pa lovi okolo moje korenine? Proč izpod nog, da te ne poteptam!« tako je oblastno vpila leska: »Moji cveti so se že divili solncu, moji cveti so se letos že prašili. Pa me je sneg zopet premagal. Zdaj pa mi hodi med noge tak nepridiprav. Kdo pa si pravzaprav?« Sklonila se je in videla majhno rožico z belim venčkom okrog rumene nega obrazka.

»A marjetica; ti se usojaš nadlegovati mene mogočnico? Kar tja na pesek, kraj pota, dovolj je tam prsti za tako smet!«

Mala marjetica je zardela in se oddaljila. Srečala je cvetko z rumeno glavico, ki sta se z njo prej dobro poznali, zato sta šli skupaj. Rumena prijateljica je bila lapuh. Pripovedovala je marjetici, da nosi v svojih rumenih koških vse polno zdravil za bolne ljudi.

»Samo to me žali,« je pristavila, »da me še tako malo cenijo. Ne vedo, kako jim hočem pomagati.«

Lapuh se je mimogrede ozrl na svojega ošabnega brata, ki se je imenoval regrat. Regrat je govoril: »Kdo je meni enak? Moji beli listki hranijo ljudi in živali! Moje glavice so podobne solncu. Solncu se odpiram, mraku in dežju se pa zapiram. Daleč tja se bleste in vabijo goste. Preden pa ležem jeseni spat, užgem bele lučke, ki jih razpihajo ljubi otročički. Kdo mi je enak?«

»Kdo ti je enak? — Kdo neki? — Jaz! Pa te še prekašam!« se je grohotala dolga močna korenina. »Moj čas sicer še ni prišel! Res je tudi, da imam grdo ime. Travniška kozja brada mi pravijo. Vendar te prekašam. V korenini hranim snovi, ki poženejo stebelca višja kot najvišja trava. Moje glavice se bodo dvigale kakor zlate zvezde in

bodo prve zjutraj zagledale solnce, mu bodo pozorno sledile, dokler se ne poslovi od nas. Sama plemenita sestra solnčnica mi je vzor!»

Regrat ni hotel pokazati jeze nad ošabnimi besedami ponosnega tovariša, ampak je molče nastavljal svoje velike koške pridnim škratom, ki so jih polnili z rumenimi cvetovi in dehtečim medom. Potem se je posmehljivo oziral po bratu lapuhu in prijateljici marjetici. Marjetica pa si je mislila: »Res je, da sem skromna, ampak ime imam pa le najlepše jaz. Marjetica! Ponekod mi pravijo tudi Micika, ker me imajo radi.«

Lapuhu in marjetici se je pridružil plešec. Vsi trije so jo ubrali proti malo obraslemu kraju. Ob robu kamenite ceste so se ustavili.

Nedaleč od regrata se je pripravljala velika mrtva kopriva. Izbirala je barve: rdečo, belo, rumeno. Škratje pa so ji polnili čašo za čašo s sladkim medom.

»To bom napajala svoje prijatelje čmrlje kosmatince! Od daleč bodo prihajali, se opijanili, potem pa pokrtačili moje prašnike in z rumenimi suknjicami leteli drugam pravit o sladkosti mojega medu, o sijaju mojih barv, o komodnosti mojih stolčkov. Raznašali bodo mojo slavo in moje pozdrave drugim sestram.«

Pri tej priči se je oglasila stara korenina: »Kaj neki toliko govori drobiž! Delajo naj, delajo, da bodo zrasli pritlikavci! Mene pogledjte in moje šibe. Kako so vitke in prožne. Ni ga vetra, da bi jih prelomil. Pa tudi delam noč in dan. Kar naprej pošiljam sokove v šibe, da bodo pognale — bele svilene mačice, moje ljubljenske. — Mačice mehke, mačice bele, polne vonjave, polne medu! Pomagajte, škratje, hitite! Topli solnčni žarki bodo zvabili čebele in čmrlje pod milo nebo; kje se pa bodo nasitili ubožci, če ne pri meni? — Pa cvetna nedelja bi bila žalostna nedelja brez mene. Kam bi otroci obešali pomaranče in trakove? Hitite, škratje! Še sem preslaba, da bi porodila nebroy mačic!« —

In škratje so pomagali, so prinašali snovi, so greli korenino, so jo napajali. Korenina pa je srkala vase, kar je mogla.

Podlesna vetrnica je že nagajivo in razposajeno skakala v beli srajčki, ker ni mogla pričakati veselja, ko jo bo obsevalo solnce in ko bo lahkih nog plesala v pomladanskem vetru.

V skritem kotičku pa je pohlevna vijolica izbirala in nabirala s tankimi koreninicami snovi, ki jih je spravljala, da napravi najboljše dišave sveta.

Na svoji poti je videla Marica nebroy cvetk, ki so še spale. Zbudil se je sicer pri prvem klicu tudi narcis. Poslušno se je zravnal, odprl svojo zvezdo in pogledal okolo sebe, ko pa je videl, da je potočnica pogledala šele z enim očesom, je legel nazaj in zadremal. Nežna rožasta glavica se je dvignila in vprašala: »Ali že poje kukavica? Bojim se, da jo bom zamudila.«

»Ha, ha, ha«, so se ji rogale rastline, ptički se še ženili niso, pa bi že pela kukavica!»

»Čebele še spe, metuljčki še dremljejo, medvedje se šele budijo! Kar potrpi!»

»Saj bom!« je dahnila kukavičja lučca in zadremala poleg prijateljice kislice, s katero sta se zmenili za skupno pot.

Marica je šla s škrtati spremljevalci mimo starih korenin in drejmajočih rož. Tu so še spali veliki zvončki pa velika marjetica pa dehteče šmarnice pa dvolistne senčnice pa različne vrste pisanih kukavic z zvitimi vratovi in bledorumene perunike, divje lilije, belo ptičje mleko, zaspančki, divji rožmarin, mlečki, grašice, detelje, petoprstniki, penuše, kosmatinci, zlatice, kalužnice, klinčki...

Največ dela so imeli škratje z odrevenelimi močnimi koreninami dreves, nikoli jim ni bilo dovolj vlage, nikoli dovolj hrane. Grabežljivo so segale naokolo in posrkavale snovi manjšim rastlinam.

Mahoma je začula Marica glasen krik: »Joj, jojmene! Joj, rešite me!« Ko se je prestrašeno obrnila, je videla dolgo močno korenino bukve, kako se je otresala neke čudne rastline. »Jojmene, pomagajte! Lusnec se je zajedel v mojo korenino, pa mi vrta in vrta po telesu Joj, ojoj, pomagajte! Ves sok mi bo izpil, jaz pa ne bom mogla ozelejeti.« Škratje so hoteli izrvati nadležno korenino. Toda vse je bilo zaman, tako globoko je lusnec pognal svoje korenine v bukev in srkal sok za svoje bledorumene luske in rožaste lističe. Ni bilo pomoči. Še dolgo so slišali obupno ihtenje bukve. —

Marica je videla še veliko korenin in spečih rož, ki so zavijale glavice v lističe in gomolje.

Kar nenadoma se je zasvetilo pred deklico in zapazila je, da stoji s škrtati tik pred izhodom. Razveselila se je blagodejnega solnca, še enkrat pogledala svoje spremljevalce, da bi se jim zahvalila, pa so bili zopet trde, mirne, grčave korenine, ki so topo štrlele iz votline.

Marica je tekla domov in pravila vsem ljudem, da je pomlad že pred vrati — naj se je vesele srečni zemljani, ki jo dožive!

Pozdrav Ptuju.

*Pozdravljen, samotni stolp
sredi mesta;
pozdravljene, ve bele hiše!
In Drava, ki zrcališ v kalnih
vodah toliko čiste večerne lepote!*

*Kot otrok sem upiral vate
svoje zvedave oči,*

*kot mladenič sem živel
v tvoji sredi.
In danes, ko prihajam
po dolgih dneh, srečen sem.
Tvoje obličje se ni premenilo,
toda
življenje je šlo mimo mene.
Pozdravljen fisočkrat!*

Lado Jerše.